

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 387

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 489 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 569 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 491 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	3-4	Decizia nr. 578 din 4 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	12-13
Decizia nr. 498 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	5-6	Decizia nr. 615 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. 2, art. 371 ² alin. 3, art. 402 alin. 2 și art. 405 ² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă	13-15
Decizia nr. 499 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580 ² din Codul de procedură civilă	6-7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 542 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	8-9	4.106. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.925/2005.....	16
Decizia nr. 549 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 489**

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Valeriu Arsene în Dosarul nr. 11.179/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.179/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Valeriu Arsene în cadrul soluționării unei cereri de suspendare provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece judecarea cauzei se face fără citarea părților și nu există posibilitatea de a exercita o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea provizorie în cazurile în care s-a plătit cauțiunea stabilită de instanță.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin art. 1 pct. 71 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, cu următorul cuprins: „*În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra dispozițiilor criticate, raportate la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 443 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 16 mai 2008, Curtea a statuat, în esență, că eliminarea recursului împotriva încheierii prin care s-a admis cererea de suspendare provizorie a executării nu încalcă prevederile constituționale invocate. Legiuitorul, prevăzând o atare soluție legislativă, a avut în vedere, pe de-o parte, urgența care impune suspendarea provizorie a executării silite, iar pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de președintele instanței nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea unei cauțiuni de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani, cauțiune menită să acopere eventualele daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea observă că procedura de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite — prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac și fără citarea părților —, se circumscrie domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Valeriu Arsene în Dosarul nr. 11.179/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 491

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Dumitru Talpă în Dosarul nr. 13.213/95/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.213/95/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Dumitru Talpă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 și 21 din Constituție, precum și art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie un tratament juridic defavorabil creditorului în raport cu debitorul, în favoarea căruia se creează două grade de jurisdicție, și anume un grad de jurisdicție de competența judecătorului-sindic și un al doilea grad de jurisdicție acordat exclusiv debitorului, în competența instanțelor care soluționează căile de atac — la care creditorul nu are acces.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl constituie art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, așa cum a fost modificat prin art. I pct. 10 din Legea nr. 277 din 7 iulie 2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 14 iulie 2009.

Textul art. 36 este următorul: *„De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor”*.

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și art. 21 privind liberul acces la justiție. Este invocată și încălcarea art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsura stabilită prin textul de lege criticat se justifică prin natura specială a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, procedură care impune crearea unui cadru unitar, colectiv, consensual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență.

Curtea, în jurisprudența sa, ca de exemplu Decizia nr. 1.080 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 11 decembrie 2007, a statuat că în materia insolvenței sunt stabilite unele reguli derogatorii de la dreptul comun, fiind însă aplicabil art. 149 din Legea nr. 85/2006, potrivit căruia: *„Dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului comercial și ale Regulamentului (CE) 1.346/2000 referitor la procedurile de insolvență, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 160 din 30 iunie 2000.”*

Legiuitorul a avut în vedere ocrotirea intereselor părților, asigurând efectuarea cu celeritate a atribuțiilor judecătorului-sindic, fără întreruperi nejustificate, pe care le impun desfășurarea și finalizarea procedurii insolvenței.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Dumitru Talpă în Dosarul nr. 13.213/95/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Totodată, Curtea a reținut că „regulile de procedură prevăzute de Legea nr. 85/2006 se aplică în mod echitabil creditorilor și debitorilor aflați în situație identică și care se încadrează în ipotezele normelor juridice respective, fără a institui privilegii sau discriminări, fiind astfel respectate dispozițiile art. 16 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

În legătură cu susținerile potrivit cărora se creează un regim juridic defavorabil creditorului în raport cu debitorul, în favoarea căruia sunt stabilite două grade de jurisdicție, Curtea reține că, în conformitate cu prevederile art. 126 și ale art. 129 din Constituție, stabilirea competenței instanțelor judecătorești, a procedurii de judecată, precum și a condițiilor de exercitare a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești intră în competența exclusivă a legiuitorului. Accesul liber la justiție nu are semnificația că acesta trebuie asigurat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În acest sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Constituționale, care, prin numeroase decizii, a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații deosebite, precum și că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci statuează prin art. 129 că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Curtea mai constată că nici reglementările internaționale în materie nu impun un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac. Astfel, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede asigurarea posibilității unui recurs efectiv la o instanță națională. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în cazul *„Golder contra Regatului Unit”, 1975*, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.

Considerentele pe care s-au bazat soluțiile anterioare ale Curții Constituționale, pronunțate în cauze similare, sunt valabile și în prezenta cauză, neexistând niciun motiv pentru reconsiderarea jurisprudenței Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 498

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Silvia Stoenescu în Dosarul nr. 1.398/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde avocatul Gheorghe Ciobotaru, pentru autorul excepției, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsă fiind Consiliul Superior al Magistraturii, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, deoarece unii dintre magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție nu pot obține gradul de judecător de curte de apel și, prin urmare, are loc o discriminare între magistrații-asistenți ai acestei instanțe, în funcție de legea în vigoare la momentul numirii lor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal, iar salarizarea magistraților se realizează în funcție de vechime și de gradul profesional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.398/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Silvia Stoenescu, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul soluționării unui recurs împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care i s-a respins cererea de recunoaștere a gradului profesional de judecător de curte de apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o discriminare a magistraților-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, cărora nu li se recunoaște de către Consiliul Superior al Magistraturii gradul de judecător de curte de apel.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece

dispozițiile de lege criticate nu creează *per se* o situație discriminatorie magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, neinstituind discriminări pe considerente arbitrare între cetățeni.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 66 și art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, având următorul conținut:

— Art. 66: „(1) *Prim-magistratul-asistent, magistrații-asistenți șefi și magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție se bucură de stabilitate.*

(2) *Magistrații-asistenți sunt numiți și promovați în funcție de Consiliul Superior al Magistraturii, pe bază de concurs.*

(3) *Condițiile generale de numire a magistraților-asistenți sunt cele prevăzute pentru funcția de judecător și procuror.*

(4) *Dispozițiile prezentei legi privind incompatibilitățile și interdicțiile, formarea profesională continuă și evaluarea periodică, drepturile și îndatoririle, precum și răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor se aplică în mod corespunzător și magistraților-asistenți.”;*

— Art. 107 alin. (2) lit. a): „*La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: a) dispozițiile art. 6, art. 12, art. 14—16, art. 36—43, art. 55, art. 58 și art. 59—69 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 8 februarie 1999, cu modificările și completările ulterioare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii și ale art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la principiul nediscriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de aplicarea

dispozițiilor de lege criticate de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, considerând că se creează o discriminare între magistrații-asistenți numiți în baza Legii nr. 56/1993 și cei numiți în temeiul Legii nr. 303/2004, sub aspectul recunoașterii gradului de judecător de curte de apel.

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se poate pronunța numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Or, criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor din Legea nr. 303/2004 vizează interpretarea și aplicarea acestora, operațiuni care nu intră în competența de soluționare a Curții

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Silvia Stoenescu în Dosarul nr. 1.398/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Azgur și Claudia Estera Azgur în Dosarul nr. 13.654/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal răspunde Aurel Zaharia, mandatar fără studii juridice, cu procura depusă în ședință, pentru părțile Maria Harcsa și Gheorghe Harcsa, lipsă fiind autorii excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele îi pune în vedere mandatarului că nu poate pune concluzii, iar Aurel

Constituționale, ci a instanței de judecată chemată să soluționeze, pe baza legii și a prevederilor și principiilor constituționale, recursul declarat împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care unor magistrați-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție li s-au respins cererile de recunoaștere a gradului de judecător de curte de apel.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Silvia Stoenescu în Dosarul nr. 1.398/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Azgur și Claudia Estera Azgur în Dosarul nr. 13.654/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal răspunde Aurel Zaharia, mandatar fără studii juridice, cu procura depusă în ședință, pentru părțile Maria Harcsa și Gheorghe Harcsa, lipsă fiind autorii excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele îi pune în vedere mandatarului că nu poate pune concluzii, iar Aurel

Zaharia depune concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.654/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Azgur și Claudia Estera Azgur în cadrul soluționării unei cereri de autorizare a demolării unui zid.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece exclud posibilitatea exercitării vreunei căi de atac împotriva încheierii prin care creditorul este autorizat de către instanța de executare să îndeplinească el însuși obligația cuprinsă într-un titlu executoriu pe care debitorul refuză să o aducă la îndeplinire.

Judecătoria Timișoara și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise ale părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 580² din Codul de procedură civilă, având următorul conținut: *„Dacă debitorul refuză să îndeplinească o obligație de a face cuprinsă într-un titlu executoriu, în termen de 10 zile de la primirea somației, creditorul poate fi autorizat de instanța de executare, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să o îndeplinească el însuși sau prin alte persoane, pe cheltuiala debitorului.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 52 alin. (2) privind dreptul de petiționare, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 104 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 20 martie 2003, Curtea a stabilit, în esență, că reglementarea în discuție are ca finalitate asigurarea celerității executării prestației la care

debitorul este obligat printr-o hotărâre definitivă, astfel cum aceasta este definită prin art. 377 alin. 1 din Codul de procedură civilă, hotărâre investită cu formulă executorie, chiar dacă nu este încă irevocabilă, întrucât, în principiu, recursul nu este suspensiv de executare, excepție făcând cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 300 din Codul de procedură civilă.

În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, art. 580² din Codul de procedură civilă a conferit caracter irevocabil încheierii de autorizare a creditorului de a îndeplini obligația de a face, pe cheltuiala debitorului. În condițiile în care respectivul debitor are posibilitatea de a obține reformarea hotărârii constitutive de titlu, pe calea recursului, precum și de a solicita instanței de recurs suspendarea executării hotărârii recurate — cerere care, dacă se impune, poate fi soluționată, prin încheiere, în camera de consiliu, chiar înainte de primul termen de judecată în recurs — acesta beneficiază deci de garanții procesuale care dau expresie principiilor constituționale privind accesul liber la justiție și dreptul la apărare. Astfel fiind, susținerea autorului excepției, conform căreia textul de lege dedus controlului ar contraveni art. 21 și 24 din Constituție, este neîntemeiată.

Pentru aceleași considerente nu s-a reținut încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Distinct de cele de mai sus, prin Decizia nr. 249 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Curtea a reținut că art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție (*Cauza Kudla împotriva Poloniei*, 2000) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003). Or, în cauză, ținând cont de cele de mai sus, Curtea a constatat încălcarea art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluțiile adoptate în precedent, precum și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește prevederile art. 52 alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul de petiționare, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Azgur și Claudia Estera Azgur în Dosarul nr. 13.654/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 542

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Hubert Louis Larmaraud în Dosarul nr. 31.652/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.211D/2009 care are un obiect identic. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.211D/2009 la Dosarul nr. 8.210D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 2 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 31.652/3/2009 și nr. 31.655/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată de Hubert Louis Larmaraud și de Stephane Jaques Dumas în dosare având ca obiect cereri de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii apreciază că din analiza prevederilor legale criticate se poate observa că judecătorul-sindic, la cererea debitorului, îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Autorul consideră că această situație reprezintă o încălcare a drepturilor constituționale garantate ale creditorului, drepturi ce privesc liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. Obligarea creditorului la plata unei cauțiuni ar trebui să fie o situație de excepție, împrejurare în care legiuitorul ar fi trebuit să instituie o enumerare limitativă a cazurilor în care o asemenea cerere poate fi formulată, iar nu să reglementeze că „instanța poate dispune consemnarea cauțiunii la simpla cerere a debitorului”.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, prevederi care au următorul conținut: „(3) *La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 52 alin. (1) și (2) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 484 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2008 privind procedura insolvenței permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii creditorului de deschidere a procedurii insolvenței și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Totodată, depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii cererii, debitorul va putea cere și obține despăgubiri

pentru pagubele suferite datorită deschiderii nejustificate a procedurii insolvenței.

De altfel, cu privire la constituționalitatea măsurii obligării la plata unei cauțiuni, stabilită printr-un act normativ, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000. Prin acea decizie s-a statuat că stabilirea unor condiții

privind exercitarea unor drepturi de natură să împiedice abuzul de drept nu constituie o îngrădire a accesului la justiție sau a altor drepturi constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Hubert Louis Larmarand și de Stephane Jaques Dumas în dosarele nr. 31.652/3/2009 și nr. 31.655/3/2009 ale Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 549

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sira” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 3.282/85/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.282/85/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea**

nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sira” — S.R.L. din Sibiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, în măsura în care lasă loc interpretării că se referă la întreaga datorie a debitorului principal garantat și nu doar la valoarea pentru care s-a încheiat contractul de garanție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992,

să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „Art. 70. — O creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită. Nicio reducere a sumei creanței prevăzute în tabelul de creanțe nu va fi făcută în vreunul dintre tabelele de creanțe ale debitorilor, până ce creditorul nu a fost deplin satisfăcut, în numerar sau în bunuri. Dacă totalul sumelor distribuite creditorului, în toate acțiunile cu debitorii, va depăși totalul sumei care îi este datorată, acesta va trebui să restituie sumele primite în plus, care vor fi reînscrise ca fonduri în averea debitorilor, proporțional cu sumele pe care fiecare dintre debitori le-a plătit peste ceea ce era datorat.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Procedura insolvenței este o procedură specială, care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind în același timp valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Analizând textul de lege criticat, potrivit căruia o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până

va fi complet acoperită, precum și faptul că nicio reducere a sumei creanței prevăzute în tabelul de creanțe nu va fi făcută în vreunul dintre tabelele de creanțe ale debitorilor, până ce creditorul nu a fost pe deplin satisfăcut, în numerar sau în bunuri, Curtea constată că prevederile de lege criticate reprezintă norme de procedură.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. De altfel, în acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008.

Pe de altă parte, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sira” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 3.282/85/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 569

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Petre Lăzăroiu	— judecător	Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 16.602/245/2009 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.602/245/2009, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” — S.R.L. din Iași într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de validare a popririi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece sunt de natură să împiedice accesul liber la piața economică și de capital și dreptul de a dispune de bunurile dobândite pe cale legală.

Judecătoria Iași și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 16.602/245/2009 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 452—461 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce reglementează instituția popririi.

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 336 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 octombrie 2004, Curtea a statuat că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, dispozițiile criticate având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu, în considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea popririi, fără obligația somării prealabile a debitorului. În temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii.

Cu privire la susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece debitorul trebuie să execute voluntar și cu bună-credință obligația certă, lichidă și exigibilă constatată prin titlul executoriu, pentru a nu leza dreptul legal recunoscut al titularului creanței, or, în speță, executarea silită a fost pornită pentru neplata unor datorii.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 45 din Constituție, Curtea — prin Decizia nr. 1.498 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 24 decembrie 2009 — a reținut că, potrivit normei constituționale, libertatea economică nu este absolută, ci trebuie exercitată în condițiile legii. Așadar, nu se poate susține că executarea silită a debitorului persoană juridică conduce la încălcarea libertății economice a acestuia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 578

din 4 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, raportat la art. 48 și 50 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Cooperativă de Consum „Federalcoop” din Constanța în Dosarul nr. 11.205/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a depus la dosarul cauzei precizări pentru respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât critica autorului excepției privește compararea textului de lege criticat cu alte norme legale, iar nu prin raportare la dispoziții din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.205/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, raportat la art. 48 și 50 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Cooperativă de Consum „Federalcoop” din Constanța într-o cauză civilă ce are ca obiect pretenții în baza Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 10/2001 prevăd o categorie de deținători care au adăugat pe verticală și orizontală corpuri noi suplimentare imobilelor inițiale revendicate, ce nu sunt egali în drepturi procesuale cu chiriașii prevăzuți în art. 48 din aceeași lege, aflându-ne în prezența unei discriminări, fapt ce încalcă prevederile art. 16 din Constituție. Consideră că, în cazul în care textul art. 19 este constituțional prin raportare la prevederile art. 16 din Legea fundamentală, acesta se află în contradicție cu dispozițiile art. 21 din Constituție, întrucât prevede taxe de timbru exorbitante pentru litigii ce nu au fost declanșate de către autorul excepției. Invocă

greșita interpretare și aplicare a legii de către instanțele de judecată.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând în acest sens că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 16 și 21 din Constituție și nici pe cele ale art. 44 din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată, în acest sens, că prevederile legale nu conțin norme contrare principiului egalității în drepturi a cetățenilor și nici dreptului de proprietate privată, deoarece aceste dispoziții se aplică uniform pentru toate subiectele de drept care se află în situația stabilită de ipoteza normelor menționate și nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrar. Apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19, raportat la art. 48 și 50 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Din examinarea argumentelor autorului excepției reiese că, în fapt, critica autorului excepției privește prevederile art. 19 din Legea nr. 10/2001, astfel încât obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie acest text, având următorul conținut: „(1) În situația imobilelor-construcții care fac obiectul notificărilor formulate potrivit procedurilor prevăzute la cap. III și cărora le-au fost adăugate, pe orizontală și/sau verticală, în raport cu forma inițială, noi corpuri a căror arie desfășurată însumează peste 100% din aria desfășurată inițial și dacă părțile nu convin altfel, foștilor proprietari li se acordă sau, după caz, propun măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau

servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv.

(2) În situația imobilelor-construcții care fac obiectul notificărilor formulate potrivit procedurilor prevăzute la cap. III și cărora le-au fost adăugate, pe orizontală și/sau verticală, în raport cu forma inițială, corpuri suplimentare de sine stătătoare, foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora, li se restituie, în natură, suprafața deținută în proprietate la data trecerii în proprietatea statului.

(3) Deținătorul suprafeței adăugate imobilului preluat are drept de preemțiune la cumpărarea suprafeței restituite fostului proprietar sau, după caz, moștenitorului acestuia, dispozițiile art. 17 fiind aplicabile în aceste situații indiferent de calitatea deținătorului.

(4) Noul proprietar al suprafeței restituite în proprietate potrivit alin. (2) are un drept de preemțiune la cumpărarea suprafeței adăugate imobilului după trecerea acestuia în proprietatea statului, dispozițiile art. 17 alin. (2) și (3) fiind aplicabile în mod corespunzător.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 ce privesc egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Cooperativă de Consum „Federalcoop” din Constanța în Dosarul nr. 11.205/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 615

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. 2, art. 371² alin. 3, art. 402 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. 2, art. 371² alin. 3, art. 402 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vlad Iosif, Oana Iosif și Rodica-Liliana Iosif în Dosarul nr. 10.182/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția privind art. 121 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, întrucât

criticile autorului excepției vizează o eventuală omisiune de reglementare. De asemenea, se consideră că excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 371² alin. 3 și art. 402 alin. 2 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată, invocându-se, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1450R din 13 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.182/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. 2, art. 371² alin. 3, art. 402 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vlad Iosif, Oana Iosif și Rodica-Liliana Iosif într-o cauză având ca obiect contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 121 alin. 2 din Codul de procedură civilă, prin modul de redactare, încalcă art. 21 alin. (1) și (3) teza întâi, art. 53 și 129 din Constituție din moment ce nu prevăd posibilitatea părților de a ataca cu o cale de atac separată încheierea prin care se respinge cererea de declarare a unor dezbateri ca fiind secretă.

Se mai apreciază că art. 371² alin. 3 din Codul de procedură civilă este neconstituțional, întrucât conferă puteri jurisdicționale unor organe de executare și nu putea fi introdus pe calea unei ordonanțe de urgență.

Cu privire la art. 402 alin. 2 din Codul de procedură civilă, se arată că, prin înlăturarea căii de atac a apelului, i se răpește dreptul recurentului de a mai putea administra toate probele necesare judecării cauzei, întrucât, potrivit art. 305 din Codul de procedură civilă, în recurs nu se pot produce decât probe cu înscrisuri.

În fine, se apreciază că art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă încalcă art. 16 alin. (2) și art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât dă posibilitatea manifestării subiectivismului în aprecierea unei situații de fapt, astfel încât expresia „în orice mod” cuprinsă de textul criticat trebuie înlocuită cu expresia „recunoaștere expresă”.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției ridicate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 121 alin. 2, art. 371² alin. 3, art. 402 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 121 alin. 2: „*Instanța poate să dispună ca dezbaterile să se facă în ședință secretă, dacă dezbaterile publice ar putea*

vătăma ordinea sau moralitatea publică sau pe părți. În acest caz, părțile vor putea fi însoțite, în afară de apărătorii lor, de cel mult două persoane desemnate de ele.”;

— Art. 371² alin. 3: „*Dacă titlul executoriu conține suficiente criterii în funcție de care organul de executare poate actualiza valoarea obligației principale stabilite în bani, indiferent de izvorul ei, se va proceda, la cererea creditorului, și la actualizarea acestei sume. În cazul în care titlul executoriu nu conține niciun asemenea criteriu, organul de executare va proceda la actualizare în funcție de rata inflației, calculată de la data când hotărârea judecătorească a devenit executorie sau, în cazul celorlalte titluri executorii, de la data când creanța a devenit exigibilă și până la data plății efective a obligației cuprinse în oricare dintre aceste titluri.*”;

— Art. 402 alin. 2: „*Hotărârea pronunțată cu privire la contestație se dă fără drept de apel, cu excepția hotărârii pronunțate în temeiul art. 400¹ și al art. 401 alin. 2.*”;

— Art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua: „*Cursul prescripției se întrerupe:*

a) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii, în orice alt mod, a datoriei;”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă, art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind căile de atac. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la principiul egalității și al accesului liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Critica de neconstituționalitate ce privește art. 121 alin. 2 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, textul de lege nu are legătură cu soluționarea cauzei, iar, pe de altă parte, autorul excepției de neconstituționalitate dorește modificarea textului de lege, în sensul introducerii unei căi de atac separate împotriva încheierii prin care a fost respinsă cererea de declarare a unor dezbateri ca fiind secretă. Or, Curtea, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate modifica sau completa prevederile legale supuse controlului de constituționalitate. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția ce vizează art. 121 alin. 2 din Codul de procedură civilă apare ca fiind inadmisibilă.

2. Cu privire la constituționalitatea art. 371² alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat în raport cu o critică similară și a constatat că textul criticat este constituțional. Astfel, prin Decizia nr. 1.362 din 11 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 9 februarie 2009, Curtea a statuat că „*dispozițiile cuprinse în art. 371² alin. 3 din Codul de procedură civilă nu reglementează o procedură de competența instanțelor judecătorești, ci o procedură execuțională, dată în mod firesc în sarcina organului de executare. În cadrul acestei proceduri executorul judecătorec nu are de soluționat un litigiu, ci de stabilit valoarea actualizată a obligațiilor de plată, potrivit elementelor și criteriilor cuprinse în titlul executoriu. Operația de actualizare efectuată de executorul judecătorec întrunește elementele unui act juridic administrativ, împotriva căruia persoana care se consideră vătămată în drepturile sale — debitorul sau creditorul obligației de plată — are deschisă calea*

contestației la executare, potrivit art. 399—404 din Codul de procedură civilă. Pe cale de consecință, Curtea constată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile supuse controlului încalcă dispozițiile art. 126 din Constituție.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea dreptului de acces la justiție prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a dreptului la apărare garantat de art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că și acestea sunt nefondate, întrucât în cursul executării silită debitorul poate fi asistat de un avocat și, în plus, poate formula contestație la executarea silită, ceea ce dă expresie atât dreptului său la apărare, dreptului de acces la justiție, cât și principiului contradictorialității dezbaterilor. De altfel, acest principiu nici nu ar putea avea relevanță în cauză, întrucât el este un principiu de valoare legală, iar nu unul de valoare constituțională”.

În fine, Curtea observă că actualul text al art. 371² alin. 3 din Codul de procedură civilă a fost introdus prin prevederile art. 1 pct. 7 din Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, astfel încât invocarea art. 115 alin. (1) din Constituție nu este pertinentă cauzei.

3. În raport cu dispozițiile art. 402 alin. 2 din Codul de procedură civilă, se constată că textul legal criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 668 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, Decizia nr. 37 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2008, Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Decizia nr. 940 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 7 decembrie 2007, Decizia nr. 436 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 22 iunie 2006, a constatat constituționalitatea acestui text de lege în raport cu critici similare de constituționalitate.

Prin aceste decizii, Curtea a statuat, în esență, că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlăpătează justiția, iar instituirea regulilor de

desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Totodată, art. 21 din Constituție nu precizează *in terminis* că accesul liber la justiție implică întotdeauna dreptul de a exercita atât calea de atac a apelului, cât și a recursului, situație în care exercitarea cumulativă a ambelor căi de atac împotriva unei hotărâri nu constituie un criteriu de constituționalitate.

Prin aceleași decizii, Curtea, pentru aceleași rațiuni, a stabilit că nu sunt încălcate nici prevederile art. 124 din Constituție.

Totodată, Curtea a constatat că textul legal criticat nu contravine nici art. 16 din Constituție, legiuitorul, în considerarea unor situații speciale, justificate în mod obiectiv și rațional, putând institui un tratament juridic diferențiat. În cazul de față, legiuitorul a apreciat ca regulă generală atacarea hotărârilor pronunțate în contestația la executare numai cu recurs, iar cele două excepții cuprinse în textul contestat se referă la împărțirea bunurilor proprietate comună și la contestația formulată de o terță persoană vizând un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit. O atare opțiune a legiuitorului este justificată de domeniile în care intervin aceste reglementări, și anume în ipoteze specifice ce țin de materia succesiunilor sau a drepturilor reale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

4. Excepția de neconstituționalitate ce privește art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, întrucât autorul excepției solicită, în mod expres, modificarea textului legal supus controlului de constituționalitate. Or, potrivit art. 2 alin. (3), o atare chestiune nu intră în competența Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. 2 și art. 405² alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vlad Iosif, Oana Iosif și Rodica-Liliana Iosif în Dosarul nr. 10.182/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371² alin. 3 și art. 402 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vlad Iosif, Oana Iosif și Rodica-Liliana Iosif în Dosarul nr. 10.182/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.925/2005

În baza prevederilor Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 81/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.925/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 29 septembrie 2005, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 64, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) nu au un număr suficient de note, necesar pentru încheierea mediei/mediilor sau nu au mediile/calificativele semestriale ori anuale la disciplinele/modulele respective consemnate în catalog de către cadrul didactic, din motive diferite de cele menționate la literele anterioare.”

2. La articolul 81, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Rezultatul la examenele de corigență și la examenele de încheiere a situației pentru elevii amânați, precum și situația școlară anuală a elevilor se afișează a doua zi după încheierea sesiunii de examen și se consemnează în procesul-verbal al primei ședințe a consiliului profesoral.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Secretariatul de Stat pentru Învățământul Preuniversitar, Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală învățământ în limbile minorităților, relația cu Parlamentul și sindicatele, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară, inspectoratele școlare județene și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Cătălin Ovidiu Baba,
secretar de stat

București, 11 iunie 2010.
Nr. 4.106.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

